

BOGOLJU B TUJINI

Štev. 22., Leto II. VERŠKI TEDNIK Nedelja, 30. novembra 1947.

„PRIPRAVITE POT GOSPODU...“

GLEJ DEKLA SEM
GOSPODOVA

ZGODI SE MI PO
TVOJI BESEDI

Advent je zopet tu. Še nekaj tednov in Gospod bo prišel. Kako želi priti k slehernemu izmed nas, hrepeni priti k slehernemu človeku na zemlji. Njegovo Srce žari ljubezni do ljudi. Ta ljubezen ga je nagnila, da se je rodil ubožen v revnem hlevcu, da bi nam mogel biti enak; približal se je vsej človeški revščini.

Kakor Njegovo Srce hrepeni priti k vsakemu izmed nas, se nikomur ne ponuja, nikogar ne sili. Želi, da ga vsak svobodno povabi v svojo hišo. In tako On išče nas in mi iščemo Njega.

Toda pota so različna. Zato pa mnogi vse življenje tavajo, iščejo sreče po temnih in neznanih poteh. Hrepenijo po Njem in On hrepeni po njih.

Pripravimo pot Gospodu!

Najprej pripravimo pot, da bo mogel Gospod k nam samim. Ne more Gospod pod vsako streho v vsako hišo, ampak mu je treba preje pripraviti pot. Ko prihaja želi hrepenečih, čistih src, src brez greha. Zato se moramo ponižati, priznati moramo svojo grešnost, odstraniti svoj napuh in ošabnost, priznati svoje slabosti in vso človeško revščino. Nato nas mora voditi pot k spovedi, kjer bomo deležni prvega prihoda Gospodovega, ko nas bo sprejel, kot je sprejel oče svojega izgubljenega sina, ko se je vrnil, priznal svoj greh, ga obžaloval in bil pripravljen vse popraviti.

Nato bo pa prišel Gospod k nam pod podobo belega kruha v svetem ohajilu. Mnogi dvomijo v Njegovo pričujočnost. Lačen človek si pa ničesar ne želi take kot kruha in zato se nam tudi Gospod daje pod podobo belega kruha, da bi tudi mi Njega želeli ob naši duševni lakoti. In ko to Hrano prejemo, prihaja Gospod kot Bog in človek, kot naš Kralj in Prijatelj.

Kdor je pripravil pod Gospodu, bo on sam razlil nanj blagoslov blagovesti svete noči kot so jo peli angeli na betlehemske poljanah: "SLAVA BOGU NA VIŠAVAH IN MIR LJUDEM NA ZEMLJI, KI SO BOGU PO VOLJI!"

In še prihaja Gospod!

Ako bomo odstranili iz svojega srca vse malike, ki stoje

na poti, ko prihaja Gospod, da nam zasenčujejo Njegovo obličje, tedaj ne bo prišel Gospod k nam samo kot usmiljeni oče, ne samo pod podobo belega kruha, ne samo s svojo milostjo, ampak se bo naselil v nas kot večni Kralj nebes in zemlje.

Jezus je usmiljen in noče nikogar zavreči. Toda on se ne želi pokazati samo kot neskončno usmiljeni Gospod, ampak hrepeni po dušah, ki hočejo odstraniti iz svojega srca vse malike posvetnih želja, strasti in uživanja zaradi Njega in zaradi Njega samega. Želi duš, ki hočejo ljubiti Njega samega z vsem ognjem, kar ga premore človeško srce in na tem ognju ljubezni do našega Gospoda, ki prihaja iz ljubezni do nas na svet, naj bi zgorele vse posvetne želje, naj bi zgorelo vse kar je časnega, posvetnega in materijalnega, zgorelo naj bi vse človeško trpljenje, vse naše misli, vse naše želje, sploh vse, kar je časnega - vse iz ljubezni do Jezusa.

Kdaj bomo tako pripravili pot Gospodu?

To bo takrat, ko bo naša duša zahrepenela po tem, da se reši umrljivega telesa zato, da bi mogla čimpreje iz obličja v obličje gledati Srce svojega Kralja, katero gori ljubezni do nas in bo poleg Njega naše srce izgorevalo večno v neskončni ljubezni do Njega.

Kdor bo tako pripravil pot Gospodu, k temu bo Gospod tudi prišel z vsem kar ima in premore. Iz bornih jasli se bo sklonil k njemu, ga sprejel z razprostrtimi rokami, ga nalahno in ljubeče objel, ga pritisnil na svoje ljubezni polno srce. Prišel bo k njemu kot nedosegljiva Lepota, večna Ljubezen, neizčrpna Dobrota. Ne bo prišel samo za danes ali za jutri, ne samo za sto ali tisoč let, ampak za večno.

Pripravimo pot Gospodu!

Ko smo pripravili pot Gospodu in se je Gospod naselil pri nas, On želi, da tudi drugim pomagamo najti in pripraviti pot do Njega. Svet si želi sreče, svet želi odrešenja toda ne najde prave poti. Pokažimo jo z lepim zgledom, s toplo besedo, z resnim opominom, z molitvijo, z žrtvami. Gospod to želi in od nas pričakuje. Danes Kristus ne želi ničesar bolj kot vnetih in gorečih apostolov, da bi ljudem zopet pokazali in pripravili pot k Njegovemu božjemu Srcu, ki jih tako željno pričakuje.

Pripravimo pot Gospodu!

In Gospod bo prišel tudi k našemu bratu, k naši sestri, k našemu tovarišu in prijatelju. Četudi v begunstvu, brez vsega, zavreženi od vseh, bo prišlo v teh božičnih dneh k nam božje Dete, ako mu bomo pripravili pot do naših src. Zato:

Pripravimo pot Gospodu!

PODOBA BOŽJA

S to besedo označuje sv. Pišmo krono stvarstva - človeka. Od večnosti je bil človek v načrtih božjih. Bog ni rabil za svojo srečo ničesar, ne angela, ne človeka, ne nobene druge stvari, njegova sreča je neskončna. Pa je tudi Njegova dobrota neskončna. Zato je hotel svojo neskončno srečo deležiti drugim in je od vekov sklenil ustvariti tudi človeka.

Ustvariti ga je hotel podobnega sebi. Ne tako, kot druge stvari. Rekel je: Bodi zemlja, bodi luč, naj bodo živali itd. Pri človeku je storil drugače.

Vse je pripravil za njegovo bivanje. Ustvaril zemljo in jo uredil, pripravil vse potrebno za njegovo življenje in končno ni rekel: Bodi človek, ampak: Naredimo človeka po svoji podobi. Zato, da bi bil krona stvarstva, vladar na zemlji.

Kako čudovit načrt božje Modrosti je stvarstvo. In vladar, krona tega stvarstva naj bi bil človek, po telesu ustvarjen kot del tega stvarstva iz zemlje, po duši kot podoba božja. Dal mu je razum, da vlada in urejuje in prenareja na zemlji, kot On sam vlada in ureja vse, dal razum, da dopolnjuje z Njim stvarstvo in vanj položene sile in skrivnosti do tiste popolnosti, katero je odločil. Dal mu zmožnost, da soustvarja nova življenja in v njih dalje živi in napolnjuje zemljo. Dal mu svobodno voljo, da lahko izbira in zameta, kar sam prebodi za dobro - od nikogar siljen.

Da, res podoba božja. Od Boga ustvarjen za večno srečo, naj bi vladal in kraljeval stvarstvu kot viden zastopnik Stvarnika, kot Njegova podoba. Z vsemi lepotami, odlikami ga je obdaril, vse mu pripravil, kar je bilo potrebno za lepo, srečno življenje.

To govore prve strani sv. Pisma. Obdržimo si v spominu in večkrat razmišljajmo. Bog je početnik človekov, zase, za večno srečo ga je poklical v življenje. In ne kot druge stvari, ampak kot krono vsega, kar je ustvaril, kot podobo božjo, ki je deležna razuma, svobode in stvariteljske moči božje.

Zavedajmo se reano svojega izvora, svojega namena, za kar terga smo ustvarjeni in svojega dostojanstva med stvarstvom in živimo tako, da bomo tega vredni.

ZVELIČAR KMALU PRIDI!

Adventni čas v tujini
budi nam upanje,
tolažba v bolečini
nam boče zornice.
Marija iz višave
prihaja spet med nas;
prepevajmo pozdrave,
ji ves adventni čas!

Človeški rod zdihuje
po Tebi, o Gospod,
v bridkosti pričakuje,
da ga boš rešil zmot.
Zveličar, kmalu pridi,
v temi nam luč prižgi,
da mogli veseliti
se bomo milosti!

Marija, tolažnica,
pomoč kristjanov si,
popotnikov vodnica
v naročje večnosti.
Gospoda, Mati sveta,
nam vrni, prosimo,
Breznačje spočeta,
si v tebe upamo!

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

Tujina in begunstvo.

Zapisal sem za naslov dve mrzli besedi; druga je še hujša od prve. Pa že o tujini poje naš pesnik: "...zakaj mačeha je tujina." Nič ne pomaga; če hočemo begunci prav prenesti težave svojega stanu, mu moramo brez strahu pogledati v oči.

Tujci in begunci smo. Kaj to pomeni? Zapustili smo dom, o katerem pravi naš pregovor: "Ljubo doma, kdor ga ima." Ne smemo od tujcev pričakovati tega, kar po pravici smemo pričakovati od domačih. Doma poznamo ljudi, se prijazno pozdravljamo, drug z drugim sočustvujemo, si v težavah pomagamo. Tujina ima pač srce le bolj za svoje otroke, ki jim je mati.

Tujec pa je nekam tuje telo v kraju in med ljudmi. Pozna se mu na obrazu, v govorici, vedenju. Tujec je zanimiv morda nekaj dni; vse je prijazno z njim, če je morda gost za nekaj časa, vse mu streže, če je letoviščar, ki bo denar pustil v deželi. Toda begunca se vse ustraši; kdaj bo odšel, nič ne bo dal zaslužiti, samo zajeda nas; te in podobne misli obletavajo domačine. In priznajmo: mi nasproti tujcem večkrat ne bi bili nič boljši, včasih morda še slabši.

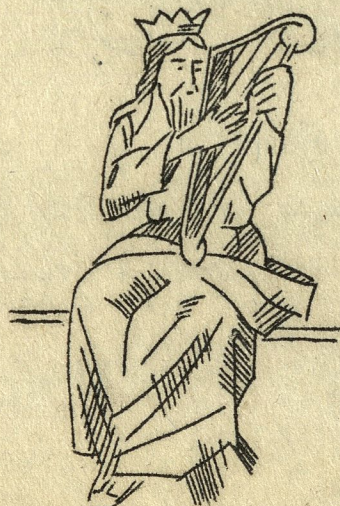
Iz vsega tega bi dal tale nasvet vsakemu sotrpinu: "Stanu se svojega spomni - in trpi, potrpi..." Ne zabavljaj čez ljudi - domačine in mirno presočaj njihove navade. Ne govori: Pri nas je vse boljše, zakaj s tem jih žališ. Le v dejanju - vedenju in govorjenju pokaži, da si boljši. Bodi z malim zadovoljen, za vse, tudi za malenkosti hvaležen in gotovo postaneš kaj večjega vreden. Vedno bodimo pripravljeni več dati kot dobiti: to velja sicer tudi v življenju, posebno pa še za tujca in begunca. Vse težave pa imajo ta namen, da bi se večkrat spomnili, da nismo tu doma, da smo pač tujci in begunci; naša usoda je težka, pa ne nečastna; o našem poslanstvu v tujini pa prihodnjič nekaj misli...

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV

Psalm 24.

(Prošnja za odpuščanje in rešitev iz vseh stisk)

K Tebi dvigam svojo dušo,
Gospod, Bog moj.
Vate zaupam, naj ne bom osramočen!
Naj se ob meni ne vesele moji sovražniki!
Saj nihče, ki vate zaupa, ne pride v sramoto;
osramočeni naj bodo vsi, ki zvestobo tjavdan
prelamljajo.

Svoja peta, Gospod, mi pokaži
in svojih steza me uči.
Vodi me po svoji resničnosti in me poučuj,
ker si Ti Bog moj in Rešitelj:
vate zaupam nenehoma.
Spomni se svojega usmiljenja, Gospod,
in svoje milosrčnosti, ki je večna.
Grehov moje mladosti in napak mojih se ne
spominjaj;

1947.

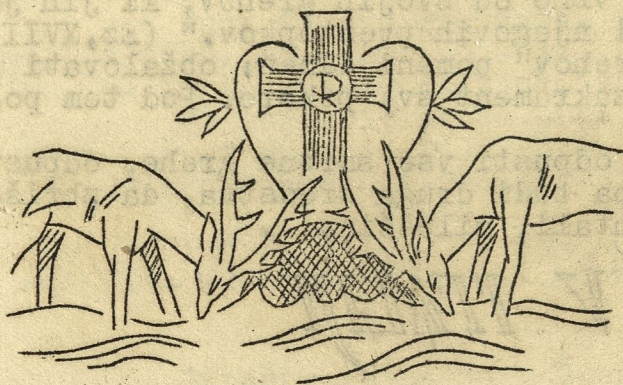
v svojem usmiljenju misli name,
zaradi svoje dobrote, o Gospod. -

Dober in pravičen je Gospod:
zato grešnike navaja na pravo pot.
Vodi ponižne v pravičnosti,
uči skromne svojo pot.
Gospodova pota so sama milost in zvestoba
zanje, ki drže zavezo z Njim in spolnjujejo zapovedi.
Zaradi svojega imena, o Gospod,
boš odpustil moj greh: zares velik je.
Kdo je, ki se boji Boga?
On ga bo učil, katero pot naj izbere.
Sam bo užival dobrote
in njegov rod bo vzel zemljo v last.
Tako domač je Gospod z njimi, ki se ga boje,
svojo zavezo jim razodeva.
Moje oči so vedno uprte v Gospoda,
zakaj on sam dviga moje noge iz zank. -

Poglej name in se me usmili,
zakaj tako sam in ubog sem.
Olajšaj mi stiske srca
iz mojih zadreg me reši.
Poglej moje uboštvo in mojo nadlogo,
odpusti mi vse moje grehe.
Poglej moje sovražnike, koliko jih je,
in kako smrtno me sovražijo.
Varuj mojo dušo in reši me,
da ne bom osramočen, ker sem se k Tebi zatekel.
Nedolžnost in poštenje naj me varujejo,
zakaj vate zaupam, Gospod.
Osvobodi, o Bog, Izraela
vseh njegovih stisk.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

"Vrniti posvečujočo milost
božjo je večje delo kakor ustva=
riti nebo in zemljo." (Sv. Tomaž
Akviński).

Evangelist in apostol
sv. Janez nam je kot priča ohra=
nil, kar se je zgodilo na večer
Kristusovega vstajenja. Apostoli
so bili zbrani v dvorani zadnje
večerje v Jeruzalemu. Jezus se je
prikazal sredi med njimi. Da bi
ga spoznali, jim je pokazal svoje
rane in desno stran, ki jo je
prebodla stotnikova sulica. Reče

jim: "Mir vam bodi". "Prejmite Sv. Duha; katerim grehe odpustite, so
jim odpuščeni, katerim jih zadržite, so jim zadržani." (Jn 20,22 -
23). Tedaj so apostoli in njihovi nasledniki - kajti Jezus je usta=
novil Cerkev za vse dni do konca sveta - prejeli od Jezusa samega
oblast obuditi mrtve duše (duše obtežene s smrtnim grehom) k nadna=
ravnemu življenju.

Poglobimo se v dobroto odveze, ki jo deli spovednik v ime=

nu Kristusovem.

I. Odveza pri sv. spovedi vrne ali pa poveča posvečujočo milost božjo.

V trenutku je grešnik spremenjen. Njegova duša je umrla zaradi smrtnih grehov. Po duhovnikovi odvezi postane čista in polna nadnaravne lepote, ki je odsev božje lepote. Bog v njej zopet živi. Po pravici sme govoriti z največjim zaupanjem: "Oče naš". Postala je zopet božji otrok. V njej kroži božje življenje, ki bo prinašalo božje sadove. Zopet si bo mogla pridobivati zasluge za nebesa. Sv. Avguštín piše: "Občudujem stvarjenje neba in zemlje, a še bolj občudujem delo duhovnika, ki spremeni zakrknjenega grešnika v pravičnega."

Če duša v trenutku odveze ni obtežena s smrtnim grehom, se božja milost v njej pomnoži. Zveza z Bogom se utrdi. Božje življenje v človeku raste in se veča, posebno pod vplivom zakramentov. Ne pozabimo, da odgovarja vsaki stopnji milosti, stopnja slave v nebesih. Zato nas svetniki pogosto opominjajo, naj večkrat prejemo zakrament sv. pokore, čeprav nimamo smrtnega greha, ker nam zakrament sv. pokore pomnoži in utrdi nadnaravno življenje. Papež Pij XII. v svoji okrožnici o skrivnostnem telesu Kristusovem tudi govori o pogosti sv. spovedi in povdarja, da zelo napak ravnajo vsi tisti, ki ovirajo pogosto sv. spoved. Onim, ki pogosto prejemo sv. obhajilo, se priporoča sv. spoved na 14 dni. Če čutijo potrebo grede lahko vsak teden k sv. spovedi. Pij XII. resno svari duhovnike, ki ovirajo pogosto sv. spoved.

II. Po duhovnikovi odvezi so vsi grehi izbrisani.

Odveza izbriše vse smrtne grehe spokornikove, ki se jih spove in resnično kesa. Kamor prodre posvečujoča milost božja, tja pride Bog in vsi smrtni grehi morajo izginiti. Smrtni grehi so nezdržljivi z navzočnostjo Boga.

Občudovati moramo vsemogočnost onega, ki je ustanovil ta zakrament. Ne odpušča le grehov, marveč jih tudi izbriše. "Jaz - pravi Bog - izbrišem tvoje napake in se več ne bom spominjal tvojih grehov." (Iz XLXXX 25)

Človek more in mora odpustiti krivice, ki so mu bile povzročene, toda ne more jih pozabiti in izbrisati iz spomina. Bog je bolj mogočen in neskončno boljši od nas: ne spominja se več grehov. Pozabi na vse žalitve. Po preroku Izaiju pravi: "On je vrgel naše grehe za hrbet" t.j. v našem izražanju: pozabil jih je... Pri preroku Ezehiјelu beremo: "Če se hudobnež vrne od svojih grehov, ki jih je storil, se Bog več ne bo spominjal njegovih prestopkov." (Ez, XVIII, 21 - 22). "Obrnite se od svojih grehov" pomeni danes: obžalovati jih in se jih spovedati t.j. prejeti zakrament sv. pokore. Pod tem pogojem jih Bog popolnoma pozabi.

Ako Bog pri sv. spovedi odpusti vse smrtne grehe, odpusti tudi male, ki jih obžalujemo. So pa tudi druga sredstva, da zbrisemo male grehe: sv. obhajilo, zakramentali, miloščina...

KATOLIŠKI MOŽJE V ITALIJI

Šestega in sedmega septembra letošnjega leta je KA mož v Italiji priredila svoj prvi katoliški dan. K proslavi 25 letnice ital. KA za može se je zbralo iz vseh delov Italije nad 50.000 mož v večnem mestu. Velike manifestacije vdanosti Cerkvi in papežu, ki so se razvile že v soboto, so bile krasen uvod v nepozabne svečanosti v cerkvi

sv. Petra in v lateranski baziliki v nedeljo. S posebnim papeževim dovoljenjem so v noči od sobote na nedeljo imeli slovesno službo božjo, katero je opravil njih duhovni voditelj škof Urbani. Udeležilo se je te službe božje nad 100.000 ljudi v Karakalovih toplicah. Šestdeset duhovnikov je obhajalo množice. Globok vtis so napravile te množice zbrane na kraju, kjer je za časa preganjanja kristjanov morale opravljati prisilna dela 30 - 40.000 kristjanov. Posebno pozornost je zbudila tudi navzočnost več ministrov. De Gasperi je prvi pristopil k sv. obhajilu. V nedeljo zjutraj pa je bila slavnostna proslava petindvajsetletnice v Domicijanovem cirkusu na Palatinu. Bivši voditelj italijanske katoliške mladine prof. Gedda, ki je znan znanstvenik, je v svojem programatičnem slavnostnem govoru poudaril, da se katoliški mošje v Italiji zavedajo sedanjega položaja in da so pripravljani za delo v službi Cerkve in domovine. Višek kat. dneva v Rimu pa je bila slavnostna procesija nad 100.000 moških, ki se je razvila od koloseja skozi mesto proti cerkvi sv. Petra. V poldrugi uri je bil velikanski trg pred cerkvijo nabit poln udeležencev procesije in rimskega ljudstva. Od 300 - 400.000 ljudi je čakalo, kdaj se bo prikazal sv. Oče. Prinesli so ga skozi bronasta vrata, kjer je bil s silnim navdušenjem pozdravljen. Dal je množici blagoslov, potem pa je šel na mogočni prestol, ki je bil prirejen ob pročelju cerkve sv. Petra in je pred mikrofonom govoril o delu italijanskih katoličanov v službi Cerkve, o posvečevanju nedelj, o družini in o pokristjanjenju javnega življenja. Med papeževim govorom je začel nalahno pršiti dež. Prav v trenutku, ko je sv. Oče z velikim povdarkom govoril o temeljih svetovnega miru, se je prikazala krasna mavrica - znamenje miru nad trgom sv. Petra. Ob koncu je dal še sv. Oče slovesen blagoslov in so blagoslovili prapor severnoitalijanskih katoliških moških. O slovesnosti je drugi dan poročal vaticanski list: Osservatore Romano, da je bila manifestacija zvestobe papežu in da jo bo ohranila tudi zgodovina. Še nikdar ni bilo na trgu sv. Petra tako svečane in tako res navdušene avdijske pred največjo cerkvijo krščanstva.

ŠE DVA SLOVENSKA NOVOMAŠNIKA

Četrtega novembra sta bila v Rimu posvečena dva slovenska novomašnika in prvo sv. daritev darovala 11. novembra. Marsikdo se jih bo še spominjal iz Peggeza. Sta to: Jeretina Janez iz Rafolč in Petek Janez.

Tudi ta dva sta naša. V najtežjih razmerah sta stopila v božjo službo. Bog nam ju je dal. Zato mu bodimo hvaležni. Veliko molimo, da bosta zvesta in ljubeča vrtnarja božja.

Ob tej priliki je prav, da se spomnimo, da imamo še toliko bogoslovcev v tujini. Tudi za te pridno molimo, da bodo postali vredni in delavni duhovniki božji.

RAZCVIT KATOLIŠKE CERKVE V ŠPANJI

Strašna vojna je v Španiji odprla oči kam človek pride brez Boga in brez vere. Posledica je splošno versko prebujenje. Znak tega je veliko število duhovniških poklicev. Vsa semenišča so polna. Po 400, 500 in 600 bogoslovcev se pripravlja v največjih semeniščih na svojo službo. Tudi število redovniških poklicev se zelo množi. Samo v Kastilski provinci je nad 200 novincev pri jezuitih. Visokošolska mladina se je v celoti obrnila k Cerkvi. Povsod prevladuje

duh žrtve in zavest dolžnosti. Verouk se poučuje tudi na univerzah kot obvezen predmet. Katoliška akcija cvete tudi med vojaštvom. Zelo veliko visokošolcev dela vsako leto duhovne vaje. Isto je opaziti tudi med delavstvom. Delodajalci so toliko zavedni, da jim plačajo tudi dneve duhovnih vaj.

Katoličana, ki čuti s Cerkvijo navdaja to z zadoščenjem in s ponosom, da Cerkev zmaguje. Kri mučencev je vedno seme novih kristjanov.

DUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje)

Tega seveda niso mogli umeti tisti, ki so s svojimi mislimi in deli bili zakopani samo v ta svet. Tudi knez tega ni mogel umeti. Težko je prenašal bridko grenki kelih in se pritoževal nad nesrečno, slepo usodo, ki ga je tako kruto udarila. Zato je ob neki priložnosti vprašal Krištofa, kakšen smisel je imel njegov poklic: igrati komedijo "Marijinega viteza", kaj je koristila njegova kri in njegovo stradanje v ogljarski koči, ko pa Lavretka nikoli ni bila deležna poročnega vena iz jabolčnih cvetov.

Z bledimi ustmi je odgovoril mladenič: "Moj poklic? Lavretka je bila moj poklic. Ko bo nekoč radi mene Bog sedel na svoj sodni stol in bom jaz stal pred Njim, me bo vprašal: Krištof, ali je bilo tvoje življenje klas, ki je imel kaj zrnja? Tedaj mu bom lahko odgovoril: Gospod, moj klas je imel eno samo zrno - to zrno je bila Lavretkina duša! Zato lahko rečem, da je bila Lavretkina duša moj poklic. Bog bo pa tedaj zaprl svojo sodno knjigo in rekel: Če si le eno samo dušo pripeljal k meni, nisi živel zastonj! Pa to vam ni jasno, kaj je koristila moja kri in moje stradanje, ko pa nikoli nisva prišla v jabolčnem cvetju pred oltar? Ali bi naju moglo združenje rok pred altarjem kdaj tako tesno povezati, kot naju je tista ura, ko je morala reči: Njegova kri mi je spet vrnila pravo vero. Vidite zato jaz ob grobu ne žalujem tako kot tisti, ki za grobom vidijo le pusto, temno praznino. Jaz menim, da je pravo, popolno združenje v večnosti prvi sad, ki ga hoče Bog tedaj, ko položi ljubezen v naše človeško srce... Ljubezen, ki nima korenin v večnosti je kakor vrtnica, ki če je odtrgana dehti in cvete par ur, potem pa ovene. Zato ljubezen, ki ne ljubi najprej duše, ni ljubezen. Prava ljubezen pa vedno bolj in bolj postaja molitev in žrtev...

Pri teh besedah je knez utihnil in potem dolgo dni razmišljal. Ta resnica mu je bila dosedaj čisto nova. Ko je pa premislil, kako je "Blažena" rešila tudi čast njegove hčere, se je po dolgem boju tudi on vrnil v naročje stare Cerkve.

Mladi graščak in gosji pastir pa sta od tedaj ostala prijatelja za celo življenje. Premnogokrat sta se v svojih pogovorih povračala nazaj v dneve, ko je še živela "Marjetica" in tako živela samo za pretekle dni. Iz njunih pogovorov pa je vedno odsevala večerna zarja tistega julijskega dne, ko je "Blažena" stopila doli v rožni jezerski vrt in odtrgala cvet za nebeške poljane. Mirko je do konca natančno vedel, kako se je tisti dan končal: Pokazala se je cesarska vojska. Švedi so zbežali, na obrežju pa so ob svitu julijskih zvezd našli splav, na katerem je ležal nezavestni Krištof. Globoko rano je imel na roki, iz katere mu je odteklo že kar preveč krvi. Poleg njega pa je bila Lavretka... mrtva...

Vse to je znal povedati Mirko prav do tistih časov, ko mu je starost že potisnila palico v roke.

(Dalje prihodnjič).